

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 267/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. M. a I. M., zastúpených Advokátskou kanceláriou Beňová, s. r. o., Blumentálska 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Martina Beňová, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 65/2005 a namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 501/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. a I. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2014 doručená sťažnosť J. M. , a I. M. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 65/2005 a porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 501/2012.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Sťažovatelia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi rodinného domu...

11. 04. 2005... podali na Okresný súd nájomníkov M. D. a Z. D. domáhali zaplataenia zameškaného nájomného, ako aj služieb spojených s užívaním predmetného rodinného domu... 16. 05. 2005 vydal Okresný súd Dunajská Streda platobný rozkaz...voči platobnému rozkazu odporcovia podali dňa 20. 6. 2005 odpor.

V nasledovnom období 1 roka a 3 mesiacov... okresný súd vykonal iba 2 pojednávania...

Na treťom pojednávaní...okresný súd rozhodol o prerušení konania až do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 4 C 204/96...

Okresný súd uskutočnil ďalšie pojednávanie vo veci až dňa 20. 3. 2009, napriek tomu, že okresnému súdu bolo dňa 30. 10. 2008 doručené rozhodnutie Krajského súdu sp. zn. 24 Co/50/2008-1066 zo dňa 8. 10. 2008, ktorým súd vydal konečné rozhodnutie vo veci 4 C 204/96...

Podaním zo dňa 26. 3. 2009 sťažovatelia dali návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka konania, a to Slovenskej republiky, zastúpenej Slovenským pozemkovým fondom.

O predmetnom návrhu sťažovateľov okresný súd rozhodol až po uplynutí 4 mesiacov uznesením zo dňa 14. 7. 2009, č. k. 4 C 65/2005-283...

Dňa 20. 4. 2010... okresný súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie.

Vzhľadom na neprimeranú dĺžku konania... obrátili sa sťažovatelia... na Ústavný súd Slovenskej republiky s ústavnou sťažnosťou zo dňa 10. 6. 2010, v ktorej namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov... 6. 7. 2010, teda 3 mesiace po nariadení znaleckého dokazovania, predložil... znalec... súdu znalecký posudok.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 7. 9. 2010, č. k. I. ÚS 291/2010-22 ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol s odôvodnením, že uvedené prietahy a vtedajšia dĺžka konania nedosahovali ústavne relevantnú intenzitu, ktorá by odôvodňovala konštatovanie porušenie práv sťažovateľov, pričom zároveň poukázal aj na dlhšie obdobie, počas ktorého bolo konanie 4 C/65/2005 prerušené na čas do právoplatného skončenia veci 4 C/204/96. Ústavný súd v závere svojho rozhodnutia uviedol, že predmetné rozhodnutie nezaložilo prekážku rozhodnutej veci...

okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na... 19. 11. 2010... pojednávanie sa... neuskutočnilo z dôvodu, že sa predvolanie nepodarilo doručiť odporcom...

Dňa 27. 9. 2011 sa vo veci uskutočnilo ďalšie pojednávanie, na ktorom okresný súd vypočul odporcov... súd opätovne pojednávanie odročil na neurčito, s tým, že odporcom uložil oboznámiť sa s obsahom spisu a podať vo veci písomné stanovisko.

Dňa 31. 10. 2011 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcov...

Výzvou zo dňa 3. 11. 2011 okresný súd vyzval sťažovateľov, aby sa vyjadrili k podaniu odporcov zo dňa 31. 10. 2011... Sťažovatelia na...výzvu odpovedali podaním zo dňa 15. 11. 2011, v ktorom uviedli, že sa k predmetnému podaniu odporcov nevedia vyjadriť, nakoľko uvedené vyjadrenie bolo sťažovateľom zaslané zo strany súdu ako neúplné... Na základe uvedeného, okresný súd zaslal sťažovateľom celé vyjadrenie odporcov, ktoré bolo sťažovateľom doručené až 6. 2. 2012...

Dňa 8. 6. 2012... sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré súd bez prejednania veci odročil z dôvodu neúčasti odporkyne v 2/rade na termín 21. 9. 2012.

Okresný súd dňa 17. 9. 2012 predmetný termín pojednávania zrušil a uznesením 4 C/65/2005-517 konanie 4 C/65/2005 prerušil až do právoplatného rozhodnutia vo veci

vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10 C/62/2011... 8. 10. 2012 podali sťažovatelia proti uzneseniu o prerušení konania odvolanie...

Uznesením zo dňa 5. 11. 2013, č. k. 24 Co/201/2012, ktoré bolo sťažovateľom doručené 16. 1. 2014, Krajský súd v Trnave potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda...

Okresný súd... v období po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. 9. 2010, č. k. I. ÚS 291/2010-22, postupoval aj naďalej cestou prietahov...

Čo sa týka... prerušenia konania, sťažovatelia majú za to, že okresný súd v rozpore s imperatívom plynulého konania a v rozpore s ich právom na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietahov a právom na prejednanie vecí v primeranej lehote sa v dostatočnej miere nezaoberal dôvodmi samotného prerušenia...

Sťažovatelia majú zároveň za to, že k vzniku zbytočných prietahov došlo aj v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 24 Co/501/2012, kedy krajskému súdu trvalo 1 rok, kým o odvolaní sťažovateľom smerujúcom proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 4 C/65/2005-517 zo dňa 17. 9. 2012, rozhodol...

Sťažovatelia majú za to, že nimi namietaný postup Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 24 Co/501/2012 je v rozpore s princípmi právnej istoty a tým aj s právom sťažovateľov na spravodlivý proces, keď:

a) Krajský súd v Trnave sa v odôvodnení uznesenia č. k. 24 Co/501/2012-566 v dostatočnej miere nevysporiadal s existenciou už skôr vysloveného právneho názoru Krajského súdu v Trnave obsiahnutého v jeho rozsudku 24 Co/50/2008-1066 zo dňa 8. 10. 2008, v ktorom krajský súd už skôr zaujal stanovisko k otázkam, ktoré sú predmetom konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10 C 62/2011 a pre ktoré Okresný súd Dunajská Streda konanie 4 C/65/2005 prerušil, pričom krajský súd sa vo svojom odôvodnení v dostatočnej miere nevysporiadal ani s otázkou dobromyseľnosti sťažovateľov a ani s otázkou eventuality vydržania predmetných nehnuteľností sťažovateľmi,

b) v skutkovo totožných veciach sp. zn. 23 Co 247/03 a v konaní sp. zn. 23 Co/138/2013 Krajský súd v Trnave v otázke dôvodnosti prerušenia vyvodil úplne opačné závery, aké boli vyslovené v sťažovateľmi napadnutom uznesení Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co/501/2012-556, pričom krajský súd sa v namietnutom rozhodnutí

v rozpore so svojou skoršou judikatúrou v dostatočnej miere nevysporiadal ani s otázkou dobromyseľnosti sťažovateľov a ani s otázkou eventuality vydržania predmetných nehnuteľností sťažovateľmi...krajský súd... v odôvodnení jeho potvrdzujúceho uznesenia sa v dostatočnej miere nevysporiadal s existenciou skoršieho rozhodnutia Krajského súdu v Trnave 24 Co/50/2008-1066 zo dňa 8. 10. 2008, na ktoré sťažovatelia poukázali, pričom takýto postup podľa názoru sťažovateľov odvolací súd ani riadne nezdôvodnil... Krajský súd sa však... nezaoberal skutočnosťou, že v konaní 10 C/62/2011 (do právoplatnosti skončenia ktorého bolo konanie 4 C/65/2005 prerušené) sú zo strany Slovenskej republiky (tentokrát zastúpenej Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky) namietané proti nadobúdacím zmluvám k predmetným nehnuteľnostiam (kúpny zmluvám z 23. 11. 1993 a 3. 12. 1993) tie isté skutočnosti (otázka aplikácie tzv. privatizačných zákonov, označenie účastníkov predmetných zmlúv), ktoré boli namietané Slovenskou republikou (v tom čase zastúpenou Okresnou prokuratúrou Dunajská Streda) aj v konaní 4 C/204/96 a ku ktorým zaujal Krajský súd v Trnave stanovisko v jeho rozsudku 24 Co/50/2008-1066 zo dňa 8. 10. 2008, neskôr potvrdenom rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 11/2009 zo dňa 16. 12. 2010. Slovenská republika totiž v ňou podanej žalobe zo dňa 14. 3. 2011, na základe ktorej je vedené konanie 10 C/62/2011, namieta rozpor uzatvorených kúpnych zmlúv z 23. 11. 1993 a 3. 12. 1993 s ustanoveniami zákona č. 92/1991 Zb. (privatizačnými predpismi), ako aj spôsob označenia účastníkov predmetných zmlúv, na základe ktorých sťažovatelia nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, ktorých uplatňované nájomné spolu s bezdôvodným obohatením si sťažovatelia uplatňujú v konaní 4 C/65/2005. K uvedeným námietkam týkajúcim sa kúpnych zmlúv zo dňa 23. 11. 1993 a 3. 12. 1993 však už Krajský súd v Trnave zaujal zamietavé stanovisko vo vyššie uvedenom rozhodnutí 24 Co/50/2008-1066 zo dňa 8. 10. 2008, keď na strane 10 vylúčil aplikáciu privatizačných predpisov (teda aj zákona č. 92/1991 Zb.) na právne vzťahy z predmetných kúpnych zmlúv a zároveň na strane 12 predmetného rozhodnutia zamietol námietky spochybňujúce relevantné označenie zmluvných strán na týchto kúpnych zmluvách. Uvedené závery krajského súdu k predmetným námietkam Slovenskej republiky (opakovane použitými v konaní 10 C/62/2011) nakoniec potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom rozhodnutí zo dňa 16. 12. 2010. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že o otázkach, ktoré si Okresný súd Dunajská Streda nebol v konaní 4 C/65/2005 schopný

prejudiciálne posúdiť, teda o otázkach aplikácie privatizačných predpisov na uvedené právne vzťahy a otázkach označenia účastníkov týchto vzťahov v predmetných kúpnych zmluvách k nehnuteľnostiam a s tým spojených otázkach vlastníckeho práva (a otázkach námietok nadobudnutia tohto vlastníckeho práva), pre ktoré okresný súd predmetné konanie prerušoval dňa 17. 9. 2012, bolo už právoplatne rozhodnuté vo vyššie uvedenom rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo dňa 8. 10. 2008. Okresný súd Dunajská Streda, rovnako ako aj Krajský súd v Trnave, boli v zmysle § 159 ods. 2 a ods. 3 OSP viazaní posúdením hmotnoprávnej otázky nadobudnutia vlastníckeho práva a platnosti kúpnych zmlúv k predmetným nehnuteľnostiam sťažovateľov zo strany Krajského súdu v Trnave obsiahnutom vo vyššie uvedenom rozhodnutí 24 Co/50/2008 zo dňa 8. 10. 2008. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti, keď v súvislosti s prejudiciálnym posudzovaním hmotnoprávnych otázok už skôr vyriešených v iných konaniach uviedol, že pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.

V namietanom rozhodnutí Krajského súdu... mal krajský súd... posúdiť dôvodnosť prerušenia konania... odvolací súd poukázal na odôvodnenie súdu prvého stupňa, v ktorom tento súd pri zdôvodňovaní potreby prerušenia konania 4 C/65/2005 poukázal na iné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave - č. k. 10 Co 409/2006-216 (vydané v súvislosti skonaním 4 C 72/2005), ktoré sa týkalo obdobnej veci a v ktorom taktiež došlo k prerušeniu konania až do právoplatného skončenia veci o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 4 C/204/1996. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí však spolu s okresným súdom opomenuli iné rozhodnutia Krajského súdu v Trnave týkajúce sa obdobných vecí, akou bola vec 4 C/65/2005, konkrétne rozhodnutia 23 Co 247/03 zo dňa 17. 2. 2004 a 23 Co/138/2013-321 zo dňa 29. 5. 2013, ktoré sa diametrálne odlišovali od napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V poslednej spomenutej veci 23 Co/138/2013 posudzoval Krajský súd... opodstatnenosť prerušenia konania o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu začatia konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých sa uplatnené bezdôvodné obohatenie sťažovateľov týkalo. Krajský súd... v predmetnom rozhodnutí... uviedol, že

v prípade povahy jednak konania, ktoré bolo na Okresnom súde Dunajská Streda vedené (teda prípadu konania skutkovo totožného s konaním 4 C/65/2005), ako aj samotného konania, pre ktoré bolo uvedené konanie prerušené (konanie vedené na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 10C/62/2011), nejde o otázku, ktorú by prejednávajúci súd nebol oprávnený riešiť ako predbežnú a pre ktorú by bolo potrebné predmetné konanie prerušiť. Odvolací súd, obdobne ako to urobil v jeho rozhodnutí 23 Co 247/03 zo dňa 17. 2. 2004, taktiež pripomenul povinnosť prejudiciálneho posúdenia otázky dobromyseľnej držby sťažovateľov predmetných nehnuteľností, ktorých sa konanie týkalo a následného preskúmania nárokov sťažovateľov v zmysle § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Krajský súd v Trnave v závere predmetného rozhodnutia uviedol, že „súd prvého stupňa je oprávnený a povinný prejudiciálne riešiť otázku vlastníctva nehnuteľnosti, otázku dobromyseľnosti držby nehnuteľnej veci navrhovateľmi a po vykonaní dokazovania ich aj vyvodiť. Súdu prvého stupňa nič nebráni pokračovať v konaní vo veci samej vykonaním dokazovania s prihliadnutím aj ku skutočnosti, že ide o reštančnú vec. Na Okresnom súde v Dunajskej Strede neprebíha konanie (10 C/62/2011), v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci, práve naopak, ako už odvolací súd hore uviedol, súd v tejto veci bude posudzovať spornú otázku dobromyseľnosti držby navrhovateľov a s tým súvisiacu otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.“»

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... základné právo sťažovateľov J. M. ... a I. M. ... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/65/2005, porušené bolo.

Základné právo sťažovateľov J. M. ... a I. M. ... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co/501/2012, porušené bolo.

Základné právo sťažovateľov J. M. ... a I. M. ... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co/501/2012, porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co/501/2012-556 zo dňa 5. 11. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Dunajská Streda vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 65/2005 konať.

Ústavný súd priznáva J. M.... primerané finančné zadostučinenie vo výške 4500 EUR..., ktoré sú mu Okresný súd Dunajská Streda v časti 3000,- EUR a Krajský súd v Trnave v časti 1500,- EUR povinní uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd priznáva I. M.... primerané finančné zadostučinenie vo výške 4500 EUR..., ktoré sú jej Okresný súd Dunajská Streda v časti 3000,- EUR a Krajský súd v Trnave v časti 1500,- EUR povinní uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Dunajská Streda a Krajský súd v Trnave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť J. M.... a I. M.... trovy právneho zastúpenia vo výške 284,08 EUR na účet právneho zástupcu - Advokátskej kancelárie Beňová, s.r.o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovatelia sa žalobou podanou na okresnom súde domáhali od M. D. a Z. D. zaplata nájomného a vydania bezdôvodného obohatenia. Vec je na okresnom súde vedená pod sp. zn. 4 C 65/2005. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 C 65/2005 zo 17. septembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia vo veci určenia vlastníckeho práva, ktoré je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 10 C 62/2011. V konaní sp. zn. 10 C 62/2011 je navrhovateľom Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, a sťažovatelia sú odporcami. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva okrem iného k nehnuteľnostiam, za užívanie ktorých sa sťažovatelia domáhajú v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 65/2005 zaplata nájomného a vydania bezdôvodného obohatenia.

O odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 24 Co 501/2012 z 5. novembra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 138/2013

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Sťažovatelia namietali porušenie svojho práva podľa čl. 6 dohovoru, avšak bližšie nešpecifikovali, práva zaručené v ktorom odseku čl. 6 dohovoru mali byť porušené. Z odôvodnenia sťažnosti však vyplýva, že namietajú porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podľa sťažovateľov porušil krajský súd ich základné a iné právo tým, že:

- v odôvodnení uznesenia sa nedostatočne vysporiadal s existenciou právneho názoru krajského súdu obsiahnutého v jeho rozsudku sp. zn. 24 Co 50/2008 z 8. októbra 2008, v ktorom krajský súd zaujal stanovisko k otázkam, pre ktoré okresný súd konanie prerušil,

a nedostatočne sa nevysporiadal ani s otázkou dobromyseľnosti sťažovateľov a vydržania nehnuteľností sťažovateľmi,

- v skutkovo totožných veciach sp. zn. 23 Co 247/2003 a sp. zn. 23 Co 138/2013 v otázke dôvodnosti prerušenia konania vyvodil úplne opačné závery, aké boli vyslovené v napadnutom uznesení, a v rozpore so svojou skoršou judikatúrou sa nevysporiadal ani s otázkou dobromyseľnosti sťažovateľov a otázkou vydržania nehnuteľností sťažovateľmi.

Sťažovatelia v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu uvádzajú:

«Občiansky súdny poriadok - Komentár... k § 109 okrem iného uvádza: Ustanovenie ods. 2 upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenie dostupnými procesnými prostriedkami, a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom tu bude zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania bude predstavovať skôr výnimku ako pravidlo. K písm. c): Pre rozhodnutie súdu môže mať často význam otázka, ktorá patrí do právomoci iného orgánu. Nevylučuje sa, aby o tejto otázke rozhodoval súd (napr. o platnosti Či neplatnosti právneho úkonu atď.), pokiaľ nejde o prípady podľa § 135 ods. 1 OSP, teda o prípady, keď je súd viazaný rozhodnutím tohto iného orgánu. V ostatných prípadoch si môže v zásade takéto otázky posúdiť súd aj sám (§ 135 ods. 2 OSP)...

ZSP 3/2005: V spore o neplatnosť nájomnej zmluvy je súd oprávnený prejudicialne riešiť otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom nájmu, ak o tejto otázke nebolo už vydané príslušným orgánom rozhodnutie v zmysle § 135 ods. 2 OSP. Pritom nie je rozhodujúce, že táto otázka sa môže riešiť aj v samotnom konaní súdu o žalobe v zmysle § 80 písm. c) OSP.

§ 159 ods. 2 OSP... Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého. Ods. 3: Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Občiansky súdny poriadok – Komentár... k § 159... uvádza: Odseky 2 a 3 tohto ustanovenia, ako aj ust. § 159a upravujú tzv. materiálnu stránku právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorá spočíva v záväznosti tohto rozhodnutia pre určitý okruh subjektov, a tým i v nezmeniteľnosti právoplatného výroku súdneho rozhodnutia. Záväznosť

a nezmeniteľnosť rozhodnutia spôsobujú tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať inak. Ide o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady ne bis in idem, teda nikdy nie dvakrát o tej istej veci... Pre súdy a iné štátne orgány je výrok rozhodnutia súdu záväzný len pokiaľ ide o otázku, ako bolo rozhodnuté medzi účastníkmi konania. ... Výklad pojmu „tá istá vec“ je pomerne jednotný v tom zmysle, že musí ísť o tých istých účastníkov a ten istý predmet konania (to znamená ide o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými účastníkmi konania – nie je pritom rozhodujúce, či pôvodní účastníci vystupujú v pôvodných procesných postaveniach...

Súd svoje prerušenie konania odôvodňuje tým, že podaním zo dňa 14. 3. 2011 sa domáha Slovenská republika v zast. MH SR o určenie vlastníckeho práva a vydania predbežného opatrenia voči žalobcom, ktoré je vedené pod sp. zn. 10 C/62/2011 na tomto súde a rozhodnutím KS v Trnave sp. zn. 10 Co 409/2006-2012 zo dňa 19. 6. 2007, v ktorom vyslovil právny názor ohľadne aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľov, že záväznosť údajov obsiahnutých v katastri platí len potiaľ, pokiaľ nie je vlastnícke právo navrhovateľov spochybnené. Lebo podľa názoru JUDr. Kataríny Slováčkovej, nie je možné nechať bez povšimnutia, že na súde prvého stupňa pod sp. zn. 4 C 204/96 je vedené konanie vo veci navrhovateľa Slovenská republika - Okresná prokuratúra Dunajská Streda proti odporcom Žrebčinec Šamorín a spol., o vyslovenie neplatnosti prevodu majetku štátu, okrem iného i predmetného domu, a že otázka vlastníckeho práva navrhovateľov k predmetnej nehnuteľnosti je otázkou, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

Preto podľa názoru konajúcej sudkyne: - je mať zato, že v súčasnosti nastal obdobný prípad tým, že nový subjekt Slovenská republika, zast. MH SR podala žalobu voči vlastníkom spornej nehnuteľnosti, čím je spochybnené ich vlastníctvo a ich aktívna legitímácia v tomto konaní.

Zmätočné je odôvodnenie: „Z uvedeného teda vyplýva, že odporcovia prenajímali v súčasnosti bez právneho dôvodu majú užívať nehnuteľnosť dom s č. 853 zastavanej plochy a nádvoria o výmere 466 m² a parcelu č. 28 záhradu o výmere 248 m² vedené na LV č. 1453 registra C, kat. úz. Šamorín, teda nehnuteľnosť o spor, ktorého vlastníctva je vedené samostatné konanie.“

Ako sa ukázalo, KS v Trnave rozsudkom 24 Co/50/2008-1066 zo dňa 08. 10. 2008 žalobu Slovenskej republiky v celom rozsahu zamietol, a správnosť tohto rozhodnutia potvrdil svojim rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 11/2009 dňa 16. 12. 2010 aj NS SR... súd nemôže prisúdiť vlastníctvo napadnutých nehnuteľností v termíne pred právoplatnosťou rozsudku, ale len po nej. Preto sa vlastnícke právo žalobcov môže zmeniť aj teoreticky len čo do budúcnosti, ale nie už do minulosti, ako by to bolo v prípade určenia neplatnosti kúpnych zmlúv zo dňa 23. 11. 1993 a 3. 12. 1993 v konám 4 C 204/96. Tu už existuje právoplatný rozsudok KS v Trnave, sp. zn. 24 Co/50/2008-1066 od 10. 11. 2008 a ustanovenie § 159 OSP je jednoznačné a nepustí.»

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu je uvedené:

„V priebehu konania odporcovia... uplatnili návrh na prerušenie konania, pretože o vlastníckom práve navrhovateľov nie je právoplatne rozhodnuté, nakoľko sa vedie konanie na Okresnom súde Dunajská Streda č. k. 10C 62/2011. Prvostupňový súd sa oboznámil s návrhom na začatie konania vo veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod spis. zn. 10 C 62/2011, z ktorého vyplýva, že ako navrhovateľ vystupuje Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom hospodárstva SR a ako odporcovia J. M. a I. M., pričom predmetom konania je určenie vlastníckeho práva a navrhovateľ žiada vydať rozsudok, ktorým súd určí, že navrhovateľ je vlastníkom nehnuteľnosti... Určenia vlastníckeho práva sa v tomto konaní domáha z dôvodu, že zmluva o prevode nehnuteľnosti z 23. 11. 1993, 03. 12. 1993, záložnú zmluva č. 1/1993 z 23. 11. 1993 a mandátnu zmluvu z 23. 11. 1993 považuje navrhovateľ za absolútne neplatné.

Odvolatelia argumentovali, že bolo nevyhnutným prihliadnuť na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co 50/2008, ktorým súd žalobu Slovenskej republiky v celom rozsahu zamietol. K uvedenému argumentu odvolací súd uvádza, že z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave spis. zn. 24 Co 50/2008-1066 zo dňa 08. októbra 2008 vyplýva, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda spis. zn. 4 C 204/2006, v ktorom konaní na strane navrhovateľov vystupovali Slovenská republika zastúpená Okresnou prokuratúrou v Dunajskej Strede, Slovenská republika zastúpená Slovenským pozemkovým fondom so sídlom v Bratislave a Slovenský pozemkový fond so sídlom v Bratislave a ako odporcovia boli označení: 1/ Všeobecná úverová banka a.s., 2/ J. M. a 3/

I. M., pričom predmetom konania bola neplatnosť kúpno predajných zmlúv, zmluvy o prevode nehnuteľností zo dňa 23. 11. 1993 ako aj zmluvy o prevode majetku zo dňa 03. 12. 1993.

Na základe uvedeného odvolací súd poukazuje na zrejmu skutočnosť, že vo veci sp. zn. 24 Co 50/2008 a sp. zn. 10C 62/2011 nejde o totožných účastníkov konania, pretože na strane navrhovateľov v konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda č. k. 4 C 204/1996 (ktorá vec bola preskúmaná v konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod spis. zn. 24 Co 50/2008) ako navrhovatelia vystupovali Slovenská republika zastúpená Okresnou prokuratúrou, Slovenská republika zastúpená Slovenský pozemkový fondom a Slovenský pozemkový fond a navrhovateľom v konaní, do ktorého skončenia súd predmetnú vec prerušil, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda spis, zn. 10 C 62/2011 vystupuje Slovenská republika zastúpená Ministerstvo hospodárstva SR. Ide o rozdielne subjekty na strane navrhovateľov a nemožno uvažovať o totožných účastníkov konania. Nesprávny je názor odvolateľov, že konanie na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 10C 62/2011 je pokračovaním vo veci, ktorá sa prejednávala na odvolacom súde pod sp. zn. 24 Co 50/2008, s poukazom na rozdielnosť účastníkov konania nejde ani o prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na uvedené je nepochybné, že výsledok konania o určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vo veci sp. zn. 10 C 62/2011 je zásadnou otázkou pre predmetné konanie o nároku navrhovateľov na zaplatenie nájomného, vydanie bezdôvodného obohatenia a náhrady škody, v ktorom sa rieši aj aktívna legitímácia navrhovateľov, odvíjajúca sa od ich vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vo vzťahu ku ktorým Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom hospodárstva žiada určiť vlastnícke právo.

Správny bol preto záver súdu prvého stupňa o tom, že je nehospodárne a nadbytočné vykonávať v predmetnej veci dokazovanie na posúdenie aktívnej legitímácie navrhovateľov, keďže sa vedie na Okresnom súde Dunajská Streda pod spis. zn. 10 C 62/2011 o určení vlastníckeho práva, teda otázka majúca význam pre predmetné konanie.“

Súčasťou základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 402/2013).

Ako vyplýva z odvolania sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu, dôvodom podaného odvolania bola skutočnosť, že okresný súd pri rozhodovaní o prerušení konania neprihliadol na rozsudok krajského súdu sp. zn. 24 Co 50/2008 z 8. októbra 2008. Ústavný súd konštatuje, že s touto odvolacou námietkou sa krajský súd vysporiadal, keď vyčerpávajúco odôvodnil, prečo nie je rozsudok krajského súdu sp. zn. 24 Co 50/2008 relevantný. Ústavný súd sa v celom rozsahu s právnym názorom krajského súdu stotožňuje. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 1/2009 zo 16. decembra 2010, ktorým najvyšší súd rozhodoval o dovolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 24 Co 50/2008 z 8. októbra 2008, vyplýva, že krajský súd žalobu o určenie neplatnosti prevodu majetku štátu (ide o rovnaké nehnuteľnosti, za užívanie ktorých si sťažovatelia v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 65/2005 uplatňujú právo na zaplatenie nájomného a vydanie bezdôvodného obohatenia) podanú Slovenskou republikou, zastúpenou prokurátorom, proti sťažovateľom zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie Slovenskej republiky na podanie takejto žaloby a uviedol, že závery, ku ktorým dospel odvolací aj dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti žaloby, nebránia tomu, aby dôvody, z ktorých sa vyvodzuje neplatnosť zmlúv o prevode nehnuteľností, posúdili v inom občianskom súdnom konaní začatom na základe štátom podanej vlastníckej žaloby.

Z uvedeného dôvodu citovaným úvahám a dôvodom krajského súdu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska ani pri zohľadnení argumentov, na ktoré vo svojej sťažnosti poukazujú sťažovatelia, nič podstatného vytknúť.

Pokiaľ sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného a iného práva tým, že krajský súd sa nevysporiadal so svojou skoršou judikatúrou vyslovenou v skutkovo totožných veciach a tiež sa nevysporiadal s otázkou dobromyseľnosti sťažovateľov a otázkou vydržania vlastníckeho práva, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia na tieto skutočnosti v odvolaní proti uzneseniu krajského súdu nepoukazovali. Ak sťažovatelia v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu neuplatnili tieto dôvody, krajský súd sa s nimi vysporiadať nemohol, a teda nie je namieste, aby sťažovatelia krajskému súdu takýto nedostatok odôvodnenia vyčítali a odôvodňovali ním porušenie svojho základného a iného práva. Sťažovatelia mali skutkovo aj právne namietat' nedostatok uznesenia okresného súdu v odvolaní, ktoré proti nemu podali. Tento nedostatok nemožno naprávať alebo nahrádzať sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd trvale zdôrazňuje, že nie je súdom nadriadeným všeobecným súdom a nie je vrcholom ich sústavy ani ďalšou opravnou inštanciou voči ich rozhodnutiam. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov iba v prípade, ak tieto súdy nepostupujú v zhode s ústavou, ústavnými zákonmi alebo princípmi, ktoré vyplývajú z kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. O taký prípad vo veci sťažovateľov nejde.

Zároveň ústavnému súdu neprislúcha akokoľvek spochybňovať procesný postup okresného súdu, resp. krajského súdu, ktorý bol v danej fáze konania detailne oboznámený s okolnosťami tohto prípadu, a už vôbec mu neprináleží meniť jeho z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné a dostatočne odôvodnené závery, ktoré sú výrazom jeho nezávislého rozhodovania. V zásade by takto bol ústavný súd v pozícii ďalšej prieskumnej inštalencie v systéme všeobecného súdnictva, čo by bolo v rozpore s ústavným vymedzením jeho kompetencií, a v danom prípade navyše v situácii, keď vo veci nie je ešte meritórne rozhodnuté.

V tejto súvislosti treba poukázať aj na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu a s ním súvisiaci princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci iných orgánov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy preskúmané.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie súdu. Nezávislý súd je oprávnený a zároveň i povinný zodpovedne zvážiť, aký procesný postup má v konkrétnom prípade zvoliť. Nie je vecou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti, aby do právomoci všeobecných súdov takto ingeroval.

Uznesenie o prerušení konania je rozhodnutím procesnej povahy, nejde teda o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla ani nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou zaručených základných práv a slobôd.

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov odôvodňujúcich jeho výrok, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov (§ 109 ods. 2 OSP), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi posudzovaným napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 65/2005

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 111 ods. 1 OSP ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

Podľa § 111 ods. 2 OSP ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd i bez návrhu.

Okresný súd rozhodol o prerušení konania uznesením zo 17. septembra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. januára 2014.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (mutatis mutandis I. ÚS 162/03)

konštatuje, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (ako ani práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ústavný súd preto nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (mutatis mutandis II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06).

Pokiaľ sťažovatelia namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu pred prerušením konania, ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v období od začatia konania do 14. júna 2010 preskúmal na základe sťažnosti sťažovateľov ústavný súd a uznesením č. k. I. ÚS 291/2010-22 zo 7. septembra 2010 sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Po preskúmaní spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 65/2005 ústavný súd konštatuje, že okresný súd od 15. júna 2010 do 17. septembra 2012 konal plynulo. Okresný súd bol nútený opakovane zisťovať pobyt odporcov, keďže zásielky adresované odporcom sa opakovane vracali s odôvodnením „*adresát neznámy*“. Postup okresného súdu pri zisťovaní pobytu odporcov bol intenzívny a v konečnom dôsledku úspešný, keď sa okresnému súdu napriek neustále meniacemu sa pobytu odporcov podarilo zabezpečiť ich účasť na pojednávaní. Obdobie kratšej nečinnosti ústavný súd zistil iba v čase od 2. novembra 2011, keď okresný súd zaslal sťažovateľom vyjadrenie odporcov, do 13. marca 2012, keď okresný súd nariadil termín pojednávania na 8. jún 2012. Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, ak sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00).

Vzhľadom na celkový priebeh a dĺžku konania vedeného okresným súdom obdobie nečinnosti okresného súdu pred prerušením konania nedosahuje podľa názoru ústavného súdu ústavnoprávny rozmer.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 501/2012

Vo vzťahu k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prejednanie veci v primeranej lehote postupom krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

K namietanému porušeniu označeného základného a iného práva sťažovateľov malo dôjsť tým, že krajský súd o odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu rozhodol až 5. novembra 2013. Ústavný súd konštatuje, že spis okresného súdu bol na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľov predložený krajskému súdu 26. novembra 2012 a krajský súd o odvolaní sťažovateľov rozhodol 5. novembra 2013.

Podľa názoru ústavného súdu ak krajský súd o odvolaní sťažovateľov rozhodol za jeden rok, nemožno považovať postup krajského súdu v posudzovanom konaní za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy v konaní“.

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval ani doterajší postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co 501/2012 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4 . júna 2014